Переді мною — хмурий, лютий,
тюремний, вкритий мохом, мур.
Іржава брама. Камінь кутий.
Тьма безпромінних амбразур.

Стоїть він свідком грізнослівним
розпусти, скверни, лихоліть;
овіяний прокляттям гнівним,
облитий кров'ю, він стоїть.

Стоїш, німий... Кажу я стиха:
коли б ти, муре, говорив,-
яку б то мисль нову на втіху
ти, речнику, нам появив?

Кривавих слів нової пісні
навчив би, певне, ти співця,-
і клич його грізний, зловісний,
страшніший був би од свинця!

Стоїш, німий... Кажу я стиха:
коли б ти, муре, впав ураз,
яку б картину пекла й лиха
тоді розкрив би ти для нас?

Стоїть, мов скеля понад морем,
і смерть таїть у глибині,
на небі хмарищем суворим
вкриває зір рої ясні.

Та день наступить неминучий,
нарине хвиль буремних плин
і зрушаться граніти з кручі
в безмежний шир — у шум глибин.

Настане час — і вихор добрий
порозганяє хмари тьми
і зорями укритий обрій,
радіючи, побачим ми.

Ще прийде день і сліз, і крові,
омиє він камінну путь
і гніву бурі стрімголові
тебе, злий муре, геть зметуть!

1896

Перекладач: Микола Бажан